

WEG MET

DE ZORGVERBREDING?

“Leerlingen moeten fier zijn dat ze naar hun school mógen gaan”, zegt **Luc Lamote**, directeur van Het Keerpunt, een centrum voor deeltijds onderwijs in Borgerhout. Hij slaagt erin om leerlingen die dreigen uit te vallen een diploma te laten halen waarmee ze onmiddellijk op de arbeidsmarkt terecht kunnen. Onbewust zet hij de Nederlandse principes om in de praktijk. Zonder extra zorg. En zonder extra centen.

X **Luc Lamote**, directeur van Het Keerpunt, een centrum voor deeltijds onderwijs in Borgerhout

Luc Lamote: “Onze school is een eliteschool. Ons standpunt is: wij zijn sterker dan de anderen. Jongeren zijn fier dat ze naar deze school komen. Om hier binnen te mogen, moet je elders *buitengevlogen* zijn. Onze leerlingen hebben een laag zelfbeeld, een beperkte basiskennis en moeite met abstract denken. We zorgen ervoor dat onze opleidingen voor hen haalbaar worden, in individuele trajecten. En zo leiden wij topmensen op. Zoals topafwassers, die makkelijk werk vinden. Ons onderwijs is zeer ervaringsgericht, met kwaliteitsvolle opleidingen die aansluiten bij de arbeidsmarkt. Leren en werken zijn geen doel op zich, maar wel een middel om op eigen benen te kunnen staan.”

“Laat leerlingen succes ervaren. Dat heb je nodig om bij te leren, en te blijven leren. Veel kinderen en jongeren komen na de kleuterklas nooit meer met een tof verhaal thuis. Bij ons maken de leerlingen binnen de eerste veertien dagen van het schooljaar een ‘werkstuk’ waar ze trots op zijn: een laswerk, een zelfgebakken taart, een handgemaakt kussen. Elke leerling met succes is immers een probleem minder voor de samenleving.”

“Geef jongeren ook een stevige structuur mee. Het pedagogische project in Vlaamse scholen is gebaseerd op een onderhandelingshuishouding. Wij onderhandelen ons te pletter met onze

kinderen over de kleinste futiliteiten. Maar in allochtone of socio-economisch zwakke gezinnen is er een sterke hiërarchische cultuur en regeert de bevelshuishouding. Daarom hebben ze een school nodig die eisen stelt en grenzen doet respecteren. Wij volgen spijbelaars enorm strikt op. Geen excuses voor laatkomers. En ze moeten zwijgen in de klas. Omdat de directeur dat vraagt. Dat beantwoordt aan hun culturele denken: ik heb respect voor mijn vader, dus ook voor de leraar en de directeur.”

“Ik ben ook een hevig **tegenstander van zorgverbreding.** Probleem is het uitgangspunt: de middenklasse is de norm, we moeten meer mensen daaraan laten voldoen. Maar dat werkt niet. De gelijke onderwijskansen (GOK) zijn gestart in 1992. Tien jaar later telde het buitengewoon onderwijs liefst 30 procent meer leerlingen. Zorgverbreding sluit dus nog méér jongeren uit. Maar leerlingen zijn geen verzorgingsobjecten. Kijk naar het exploderende aantal ADHD-diagnoses. In plaats van een pedagogische oplossing te zoeken, geven we ze een pil.”

EEN TWEEDE KANS?

Het aantal jongeren dat tweede-kansonderwijs (tko) volgt, is in twintig jaar tijd explosief gestegen. In 1988 was slechts 0,8 procent van de leerlingen jonger dan 21. Nu is dat al 46 procent. Vaak zijn dat zittenblijvers die zonder diploma het secundair onderwijs hebben verlaten. Lees de reportage over tko op www.klasse.be/leraren/ga/tweedekansonderwijs.

UITVAL IN BRUSSEL

Een op de vier jongeren in Brussel verlaat de school zonder diploma hoger secundair onderwijs.